

Джек Лондон
СИН НА СЛЪНЦЕТО

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Джек Лондон, СИН НА СЛЪНЦЕТО, 256 стр.
Поредица ПРИКЛЮЧЕНИЯ И ФАНТАСТИКА
Превод: Леонид Паспалеев

„Дейвид Грифитс имаше зорко око, веднага забелязваше всичко необичайно, което обещаваше ново приключение...“ – този цитат разкрива главния герой и очертава основните сюжетни линии в книгата.

Смелият син на слънцето плава между островите, попада в капаните на стихийни природни бедствия и се сражава със зли пирати. Пред очите му се редят картини от екзотични острови и от бити на още по-екзотичните им обитатели. Алойзи Пенкбърг – друг забележителен персонаж, е напълно безполезен пияница, който попада в ръцете на капитан Грифитс и се превръща в напълно нов човек. Образите на героите са пресъздадени ярко и изразително, макар и с лека ирония, и заедно с живописните описания на природните картини представят непосилната задача дивите племена да бъдат опитомени, както и колко е трудно да се опази крехкото примирие с местните.

Тази книга е търсено и желано четиво за всички почитатели на Джек Лондон, особено за онези, които са заплени от приключенията в далечни и непознати земи.

**За поръчки на книги от сайта
www.paritetbg.com отстъпка 20%**

© Предпечатна подготовка Паритет ООД

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-405-0

СЪДЪРЖАНИЕ

Глава първа. СИН НА СЛЪНЦЕТО	5
Глава втора. ЧЕСТОЛЮБИЕТО НА АЛОИЗИ ПАНКБЕРН ...	35
Глава трета. ДЯВОЛИТЕ ОТ ФУАТИНО	65
Глава четвърта. ШЕГАТА	105
Глава пета. СМЕТКАТА СЪС СУИТИН ХОЛ	128
Глава шеста. ЕДНА НОЩ В ГОБОТО	157
Глава седма. СЛЪНЧЕВИ ПЕРА	182
Глава осма. БИСЕРИТЕ НА ПАРЛЕЙ	218

**ИЗДАДЕНО В ПОРЕДИЦА
„ПРИКЛЮЧЕНИЯ И ФАНТАСТИКА“**

1. Александър Беляев – ИХТИАНДЪР ЧОВЕКЪТ АМФИБИЯ
2. Джеймс Оливър Кърууд – В ДЕБРИТЕ НА СЕВЕРА
3. Артър Конан Дойл – БАСКЕРВИЛСКОТО КУЧЕ
4. Хърбърт Уелс – НЕВИДИМИЯ
5. Джек Лондон – ПЛАВАНЕ С „ОСЛЕПИТЕЛНИ“
6. Джек Лондон – ДЖЕРИ ОСТРОВИТЯНИНА
7. Майн Рид – ИЗГУБЕНАТА ЛЕНОР
8. Джек Лондон – СИН НА СЛЪНЦЕТО

ГЛАВА ПЪРВА

СИН НА СЛЪНЦЕТО

I.

„Уили-Уо“ стоеше в канала между бреговете и външните рифове. Откъм морето долиташе тихият шум на ленивите вълни, но ивицата вода, запазена от рифа и широка не повече от сто крачки, се простираше невъзмутима като огледало до самия бряг, осеян с дребен коралов пясък. Каналът бе доста къс, а „Уили-Уо“ бе хвърлил котва на най-плиткото място. Въпреки това котвената верига бе пусната на сто фута дълбочина. Ръждивата ѝ снага се свиваше и преплиташе на дъното на океана, напомняйки пръстените на някой чудовищен змей. Едри моруни, изпъстрени с червеникави петна, страхливо и игриво излизаха от коралите, за да избягат панически при появата на някоя акула. Другите риби, най-чудновати по форма и цвят, не проявяваха ни най-малко вълнение.

На носовата част на кувертата една дузина негри грижливо, но несръчно чистеха перилата на стълбата от тиково дърво. На външен вид те приличаха на някакви големи праисторически маймуни. Нещо маймунско имаше в техните плачливо капризни погледи и несиметрични лица, а по голотата си дори превъзхождаха своите прародители, защото телата им, за разлика от маймунските, бяха съвсем без косми. В пробитите меки части на ушите им имаше къси глине-

ни тръби, дървени висулки, ръждиви пирони, празни гилзи и пръстени от костенурки. Най-малките отвори бяха големи колкото калибъра на пушката „Уинчестър“, а най-големите имаха диаметър от няколко сантиметра. На всяко ухо имаше до шест такива отвора. В носовете си бяха втикли клинове и игли от полирана кост и окаменели раковини. На гърдите на един от туземците висеше дръжка от врата, на друг дръжка от порцеланова чашка, а на трети – бронзова цифра шест от будилник. Те говореха с някакви странни, тънки гласове и всички заедно вършеха работа колкото един бял моряк.

При кормилото, под тента, седяха двама бели, облечени в обикновени долни ризи и с по една препаска около бедрата. На пояса на всеки висеше пистолет и кесия с тютюн. Телата им бяха покрити с милиарди капки пот. На някои места тези капки се сливаха в струи, които течаха по нагорещената куверта и почти мигновено се изпаряваха.

Единият от тях, слаб човек с тъмни очи, изтри от челото си потта и с лениво проклятие я изтърси на палубата. С уморен, безнадежден поглед се загледа в морето, което блестеше зад външния риф и във върховете на крайбрежните палми.

– Часът е осем, а същинският ад ще започне едва към пладне – жално промълви той. – Господи, поне да духнеше вятър! Нима никога няма да се измъкнем оттук?

Неговият другар, строен двадесетгодишен немец, с масивно чело и срязана брада на дегенерат, не се помъчи да отговори. Той съсредоточено сипваше хи-

нин в цигарена хартия, след това я сви във вид на топка, постави я в гърлото си и я преглътна без вода.

– Поне да имаше уиски! – тъжно каза първият след петнадесетминутно мълчание.

Измина още известно време, преди немецът да проговори без всякаква връзка:

– Треската окончателно ме съсипа. Щом пристигнем в Сидней ще се разделя с вас, Грифитс. Трябваше да бъда внимателен, когато подписвах договора.

– Не излезе от вас добър помощник – бавно отговори Грифитс. – Цялото крайбрежие Гувуто се смя, когато сключих договора с вас: „Как? Якобсен ли? От него не можеш скри нито една бутилка джин! Той всичко ще подуши! Сярна киселина да е и нея ще изпие“. А и вие, както подобаваше, поддържахте репутацията си. Вече две седмици съм без пиетие, защото изпихте целия ми запас.

– Ако ви тресеше така, както мен, не бихте говорили така! – захленчи помощникът.

– Аз не казвам нищо! – отговори Грифитс. – Моля Бога за едно: да ми изпрати малко пиетие и ветреца или нещо от този род. Чувствам, че още утре ще ме втресе.

Помощникът мълчаливо му протегна хинин. След като го направи на топчица, Грифитс го пхна в устата си и го глътна.

– Боже! Боже! – заохка той. – Мечтая за страна, в която няма хинин. Проклето адско лекарство! Как по-рано се подигравах с него. – Той отново се загледа в морската далечина, търсейки признаци на вятър. Обикновените пасатни облаци не се виждаха и слънцето, което бе доста ниско, изливаше от небето по-

ток разтопен бронз. Струва ти се, че този зной може не само да се чувства, но и да се вижда, и Грифитс грижливо търсеше отмора в съзерцаването на брега. Бялото крайбрежие пареше очите му. Съвършено неподвижните палми, плоско очертаващи се върху високата зеленина от гъсти хрусталаци, изглеждаха като картонена декорация. Видът на черните момчета, които си играеха сред нетърпимия блясък на пясъка и слънцето, го оскърбяваше и му причиняваше болки.

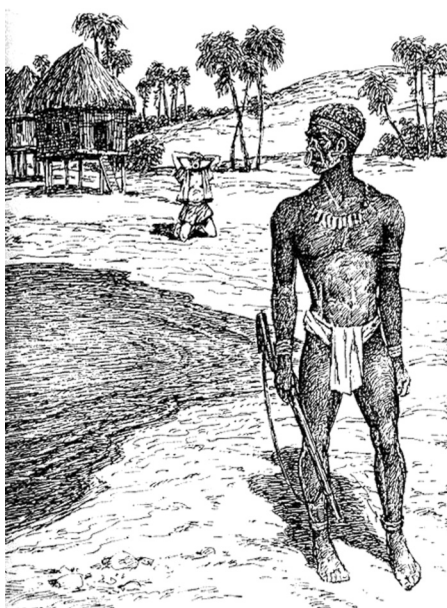
Той почувства нещо като удовлетворение, когато едно от момчетата се спъна при бягането и падна на четири крака в топлата морска вода.

Възгласът, който се раздаде сред черните от носа на „Уили-Уо“, накара двамата мъже да погледнат към морето. От близкия нос, на разстояние четвърт миля, се появи една дълга черна лодка, която се движеше край рифа.

– Това са хумските момчета от съседния залив – определи помощникът. Един от черните отиде до кърмата, като стъпваше не принудено по нагорещената куверта, сякаш краката му не чувстваха топлината. И това причини болка на Грифитс. Той си затвори очите, но в следния миг отново ги отвори.

– С хумските момчета е белият господар – съобщи туземецът.

Двамата бели скочиха на крака и се загледаха напрегнато към лодката. На кърмата ѝ се забелязваше едно сомбреро, което изглежда принадлежеше на някой бял. Върху лицето на помощника за миг се изписа безпокойство.

– Това е Гриф – каза той.

Грифитс яростно изруга.

– Какво търси тука? – запита той помощника си. Въпросът като че ли беше отправен едновременно към безжалостното слънце, морето и целия нагорещен и безжалостен свят, с който бе свързана съдбата му.

Помощникът се закиска.

– Казах ви, че няма да се изплъзнете – каза той.

Но Грифитс не го слушаше.

– За толкова пари да преследваш човек, подобно на събирач на данъци! – започна той да се възмущава. Злобата го доведе едва ли не до екстаз. – Той е

червив с пари, тъпкан е с пари, ще се пръсне от пари! Уверен съм, че е продал плантацията си в Иринго за триста хиляди фунта. Самият Бел ми каза това, когато пихме в Гувуто. Кой знае колко милиона има, а ме преследва за една нищожна сума. – Той грубо се обърна към помощника: – То се знае, че сте ми го казали. Хайде, продължавайте да го казвате. И какво е това, което сте казали?

– Казах ви, че не го познавате, ако си мислите, че може да отплавате, без да сте му платили. Тоя Гриф е истински дявол. Знам това. Казах ви, че може да пръсне хилядарка, ей така, за развлечение, а за едни нещастни пари да се бори като акула за ръждясала консервна кутия. Щом ви казвам, значи знам. Нима не подари своята „Балакула“ на мисията в Куинсланд? А „Балакула“ струваше най-малко три хиляди лири. Не преби ли Стротърс така, че трябваше да остане на легло две седмици, и то само заради някаква си разлика в сметката от две лири и десет шилинга, и защото Стротърс имал нахалството да се опитва да доведе измамата докрай.

– Да ослепея дано! – извика Грифитс, обзет от безсилна ярост.

Но помощникът продължи да нарежда:

– Казвам ви, че само един честен човек може да излезе на глава с честен човек като него, а на Соломоновите острови още не е стъпвал такъв, който може да го направи. Хора като вас и мен не могат да излязат на глава с него. Ние сме твърде прогнили, прогнили сме от главата до петите. Вие имате долу много повече от хиляда и двеста лири. Платете му и забравете тая история.

Но Грифитс изскърца със зъби и силно стисна тънките си устни.

– Аз ще изляза на глава с него – промърмори той, по-скоро на себе си и на безпощадното слънчево кълбо, отколкото на помощника. Обърна се и понечи да слезе надолу, после пак се обърна.

– Вижте какво, Якобсен. Той ще е тук чак след четвърт час. Вие с мен ли сте? Мога ли да разчитам на вас?

– Разбира се, че можете да разчитате. Та нали изпих всичкото ви уиски. Какво смятате да правите?

– Не смятам да го убивам, ако мога да избегна това. Но няма да му платя. Трябва да сте наясно.

Якобсен равнодушно сви рамене, примирен със съдбата, а Грифитс пристъпи към стълбата и заслиза надолу.

II.

През ниския риф Якобсен гледаше как кануто се изравнява с техния кораб и продължава към входа на прохода. Грифитс се върна на палубата, с изцапани с мастило пръсти на дясната ръка. След петнадесет минути кануто спря до кораба. Мъжът със сомбрерото се изправи.

– Здравейте, Грифитс – каза той. – Здравейте, Якобсен. – С ръка върху релинга, той се извърна към тъмнокожия си екипаж. – А вие, момчета, спрете тук кануто.

Когато се прехвърли през релинга и скочи на палубата, в тежкото му наглед тяло можеше да се долови

котешка гъвкавост. Както другите двама и той беше оскъдно облечен. Евтината долна риза и набедрената препаска не успяваха да скрият добре сложената му снага. Бе мускулест, но мускулите му не бяха издути и буцести. С годините, прекарани под жаркото слънце, лицето му също бе загоряло и станало мургаво като на испанец. Жълторусите мустаци никак не подхождаха на тази мургавина, а ясносините очи зашеметяваха онзи, който ги погледнеше. Трудно беше човек да си представи, че и кожата му някога е била светла.

– Вас пък какъв вятър ви довя насам? – попита Грифитс, като се здрависваха. – Мислех, че сте някъде към островите Санта Крус.

– Бях там – отвърна новодошлият. – Но направихме бърз преход. „Чудо“ е зад носа, в Заква Гума, чака вятър. Туземците ми казаха, че тук имало някакъв кеч и аз реших да намина и да видя как е?

– Слаба работа. Повечето от навесите за копра са празни и я има, я няма пет-шест тона слонски орехи. Жените ги хвана треската и си отидоха, а мъжете не могат да ги накарат да се вържат в блатата. За нищо не ги бива. Бих ви предложил нещо за пиене, но помощникът изпразни и последната ми бутилка. Господи, защо не подухне малко ветрец.

Грифитс помести с подчертано равнодушие погледа си от единия към другия и се разсмя.

– Радвам се, че безветрието се задържа – каза Гриф. – Така успях да ви сваря тук. Моят супер касиер изрови онази ваша бележчица и аз я донесох.

Помощникът учтиво се отдръпна и остави капитана сам да си сърба попарата.

– Съжалявам, Гриф, ужасно съжалявам, но нямам толкова пари. Трябва да ми дадете още малко време.

Гриф се облегна на трапа, по лицето му се изписа почуда и огорчение.

– Просто е невероятно как се научават да лъжат хората на Соломоновите острови – сподели той. – Истината не им е присъща. Да вземем капитан Йенсен. Бих се заклел в неговата честност. А пък той ми каза само преди пет дена... искате ли да знаете какво ми каза?

Грифитс облиза устни.

– Продължавайте.

– Ами каза ми, че сте разпродали..., че сте разпродали всичко, уредили сте си сметките и сте потеглили към Новите Хебриди.

– Той е проклет лъжец! — разпалено извика Грифитс.

Гриф кимна.

– И аз бих казал същото. Той дори има нахалството да ми каже, че е купил от вас две от станциите ви – Маури и Кахула. Каза, че ви е платил хиляда и седемстотин златни лири за всичко – клиентела, стоки, кредит и копра.

Очите на Грифитс се присвиха и блеснаха. Той го направи неволно, но Гриф го забеляза и бавно завъртя очи.

– А Парсънс, търговският ви агент в Хикимави, ми каза, че компанията „Фолкръм“ е откупила от вас тази станция. Той пък защо ли лъже?

Грифитс, изнервен от слънцето и болестта, избухна. Цялото озлобление, стаено в душата му, се надигна в лицето му и той разкривено се озъби.

– Вижте какво, Гриф, какъв смисъл има да си играете с мен така? Вие знаете и аз зная, че вие знаете. Добре, така да бъде. Аз наистина разпродадох всичко и наистина заминавам. Е, и какво ще направите сега?

Гриф сви рамене, а на лицето му не трепна и сянка на решителност. Изражението му бе на човек, изпаднал в затруднение.

– Тук няма съдебни органи – изтъкна преимуществото си Грифитс. – Тулаги е на сто и петдесет мили. Аз имам разрешително за отплаване и съм на собствения си кораб. Нищо не може да ми попречи да потегля. Вие нямате право да ме спрете. Само защото ви дължа една малка сума. И по дяволите! Не можете да ме спрете. Запишете си го на челото.

Лицето на Гриф придоби още по-изненадано и огорчено изражение.

– Искате да кажете, Грифитс, че ще си присвоите тези хиляда и двеста лири?

– Горе-долу е така, драги. И няма никакъв смисъл да се нагрубяваме. Ето, излиза вятър. По-добре е да си тръгнете, преди да съм потеглил, инак ще потопя кануто ви.

– Струва ми се, че сте прав. Не мога да ви задържа – отвърна Гриф и ровейки в чантата, която висеше на колана с револвера, извади лист хартия, която имаше вид на официален документ. – Но може би това ще ви задържи? Прочетете го и се опитайте да го запомните.

– Какво е това?

– Адмиралска заповед за задържане. Бягството в Новите Хебриди няма да ви спаси. Заповедта е разпратена навсякъде.

Грифитс едва преглътна слюнката си. Отмести очите си от документа, сви вежди и започна да обмисля създалото се положение. След това изведнъж погледна Гриф с искрен и доверчив поглед.

– Оказахте се по-умен отколкото си мислех, старче – каза той. – Разбихте ме на пух и прах. Трябваше да зная, че човек не може да ви излъже. Якобсен през цялото време твърдеше, че няма да се отърва от вас. А аз не исках да го слушам. Ето, че той се оказа прав. Вие също сте прав. Парите ми са долу. Да се отидем и да оправим работата.

Той започна да се движи към отвора, но после отстъпи настрана и пропусна госта да мине напред. Едновременно с това погледна към морето, което започна да се дипли леко от вятъра.

– Поставете платната и бъдете готови за тръгване – каза той на помощника.

Като седна на леглото на помощника, пред малката маса, Гриф забеляза, че под възглавницата се показва дръжката на пистолет. На масичката имаше перодръжка, мастилница и измачкан корабен дневник.

– Въобще не ме засяга това, че сте ме уличили в тази мръсна сделка – предизвикателно каза Грифитс. – Доста време съм прекарал в тропиците. Аз съм болен, много болен човек. А уискито, слънцето и треската ме направиха болен не само физически, но и нравствено. Нищо на света не изглежда сега за мене подло или низко. Доста добре разбирам негрите, които се ядат един други и отиват на лов за черепи. И аз бих направил същото.